

Bruno Ferrero: A rózsa

A német költő, Rilke egy időben, Párizsban élt. Naponta bejárt az egyetemre egy francia barátnője kíséretében.

Útja egy nagyon forgalmas útvonalon vezetett át. A kereszteződésnél állandóan egy koldusasszony tartózkodott. Alamizsnát kéregetett a járókelőktől. Mindig ugyanazon a helyen üldögélt. Mozdulatlan volt, akár egy

szobor. Kezét előre nyújtotta, szemét a földre szegezte. Rilke soha nem adott neki egy fillért sem. Barátnője ellenben gyakran belecsúsztatott a koldus kezébe egy-egy pénzdarabot.

Egyszer a fiatal francia nő csodálkozva meg is kérdezte a költőt:

- Te miért nem adsz soha semmit ennek a szegénynek?

- Olyasvalamit kellene adnunk neki, amit nem a kezének, hanem a szívének szánunk - válaszolta a költő. Másnap Rilke egy rózsabimbóval érkezett. Egyenesen a koldusasszonyhoz ment. A rózsát behelyezte a kezébe, és tovább akart menni. Ekkor azonban váratlan dolog történt: a koldusasszony felemelte a tekintetét, ránézett a költőre, nagy nehezen felkelt a földről, megragadta a férfi kezét és megcsókolta. Majd, a rózsát erősen a szívére szorítva, eltávozott. Egy héten át nem látta.

A másik héten ismét ott ült az utcasarkon, a szokott módon: szótlánul, mozdulatlanul, mint korábban. - Miből élhetett egész héten át, mikor semmit se kapott? - kérdezte a francia barátnő. - A rózsából - válaszolta a költő.

„A feladatot, amelyre Isten hívott, nekem magamnak kell végrehajtanom, nem másnak. Olyan helyet töltök be a világban, amelyet Isten épp nekem jelölt ki. Nem számít: gazdag vagyok-e vagy szegény, tisztelt vagy megvetett az emberek előtt; csak az számít, hogy Isten ismer és nevemen szólít.”

Bold. John Henry Newman bíboros

Ne félj, mert veled vagyok!

Szatmárnémeti — 2012. IX. évf., október

Kórházasztorációs értesítő betegeknek és segítőiknek

Kedves Testvéreim!

Szeretettel köszöntök mindenkit lapunk októberi számának megjelenése alkalmából.

Apró termetű idős néni mesél az életéről a kórházban. Szokványos eset, és mégis más. Hangja halk, kicsit rekedt. Néha rám néz és közben a kezében levő zsebkendőt gyűrögeti. Zavarban van: „Jók az én gyermekeim, igazán nem lehet panaszom rájuk. Látogatnak itt is, otthon is”.

Elmeséli, hogy a gyermekei milyen fontos beosztásban dolgoznak, mennyire elfoglaltak. Az unokái, akiket szintén ő nevelt, jóra való gyermekek, de nagyon sok a dolguk. Néha mesélnek neki erről-arról, az életükről. De ha tanácsot szeretne nekik adni, vagy elmondani a véleményét, meg sem hallgatják, azt mondják: „Nem értesz Te ehhez, mert már öreg vagy”.

Nem is a korával van baja, hanem azzal, hogy úgy érzi, ő már hasznavehetetlen, értéktelen. Teher. Az ereje is elhagyta, már nem tud segíteni a fiatalokon, sőt ő szorul segítségre. Szeméből patakzanak a könnyek. Az arca annak ellenére, hogy az elmúlt nyolcvan év belevéste barázdáit, mégis szép. Szemei talán már nem olyan fénylően kékek, mint néhány évtizeddel ezelőtt, és a haja is hófehér lett.

Eszembe jutnak a Szentírás szavai: „Az ősz haj ékes korona, tisztesség útján lehet ahhoz jutni.” (Péld 16, 31) és „Hallgass atyádra, aki nemzett téged, és ne vesd meg anyádat, mikor megöregszik.” (Péld 23, 22)

Egyedül élő, magukra hagyott idősekre gondolok, akiknek nem mondja senki: „örülök, hogy vagy”. Nincs ki megfáradt kezüket megsimogassa, az eltelt évtizedek teherként nehezdednek a vállaikra. Tapasztalataik, értékeik elvesznek, mert nem figyel rá senki.

Kedves Idős Testvéreim! A sok fájdalom, megpróbáltatás, magány idején se feledkeztek meg arról, hogy: **Élni Jó!** Az élet idősen is csodálatos és szép lehet akkor, ha az öregkorban is megmaradunk az Úr szolgálatában és szeretetében! Kéz a kézben: *Együtt haladva az Úrral az úton.* Testvéri szeretettel:

Gáspár Annamária
kórházreferens

Október elsején ünnepeljük az Idősek Nemzetközi Világnapját.

Azt a napot, amikor valakit idősnek lehet nevezni, nem lehet meghatározni. Azt viszont tudjuk, hogy az időskor sok nehézséggel jár. A fájdalmat, a magányt, a fizikai gyengeséget, a kiszolgáltatottságot nagyon nehéz elfogadni. Azoknak azonban, akik békességgel és Istenre való hagyatkozással fogadják az életük ajtaján bekopogó öregkort, valami csodálatos fény, világosság van a tekintetükben. Tudnak nevetni, örülni, elfogadva mindazt, amit Istentől ajándékba kapnak, a szenvedést, és a magányt is.

Arra buzdítok minden idős testvérünket, hogy életük minden napját töltsék hálaadással, merjenek örülni. A nehézségek, a fájdalmak, a magány pillanataiban is keressék Isten arcát.

Kedves, *még* nem idős testvérem! *Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú életű légy...*” (Kiv 20,12)–olvassuk a figyelmeztetést a Szentírásban. Ne hagyjuk tehát elveszni az időseket, a mi kincseinket!

Figyeljünk jobban oda életükre, vegyük észre, ha nehézségekkel küszködnek, nyújtsunk vigasztaló, biztató kezet feléjük! Tiszteljük és szeressük őket, adjunk az időnből nekik, szeretettel, alázattal, türelemmel! Engedjük, hogy megoszthassák velünk értékeiket, tapasztalataikat és mindazokat a kegyelmeket, amelyeket Istentől kaptak az életük során.

Ő megvigasztal minket minden szomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassuk azokat, akik szomorúak, azt a vigasztalást nyújtva nekik, amelyet ő nyújt nekünk. Amilyen bőven kijut nekünk Krisztus szenvedéseiből, olyan bőven lesz részünk Krisztus révén a vigasztalásban is.

(2Kor 1,4-5)

SALVE REGINA

Üdvözlégy Királynő, irgalmasság anyja,
életünk, édességünk, reménységünk,
üdvözlégy!

Hozzád sóhajtok sírva és zokogva e siralom
völgyéből.

Fordítsd reánk tehát, szószólónk, irgalmas
szemedet és a számkivetés után mutasd meg
nekünk Jézust, méhednek áldott gyümölcsét.

Ó irgalmas, ó kegyes, ó édes Szűz Mária!

Michel Quoist : TE MÉRTED KI AZ IDŐT

Te, Uram, aki kívül vagy az időn,
csak mosolyogsz, amikor látod,
hogyan viaskodunk mi veled.

Jól tudod, mit csinálsz.

Nem követsz el hibát,
akkor sem követtél el,

amikor kiosztottad az időt az embereknek.
Mindenkinek adtál időt, hogy kiszámíthassa,
mit is akarsz veled.

Igen, van időm, Uram.

Minden idő az enyém, amit nekem adtál:

életemnek évei,

éveimnek napjai,

napjaimnak órái.

Az én dolgom csupán,

hogy nyugodtan és tisztán töltssem;
hogy megtöltssem úgy, ahogyan Te kívánod,
hogy engedelmeskedjem Neked,
aki a vizet borrá változtathatod,
mint egykor Kánában tetted...

Uram, többé már nem időt kérek Tőled,

hogy ezt vagy azt tehessem.

Csak kegyelmet kérek Tőled, hogy a nékem adott időben
azt tegyem, amit Te akarsz.

